

Daf Hayomi Michnayot

Dans un an, vous aurez terminé l'ensemble des traités de la Michna

כ"ד אלול

משניות מבווארות מסכת טבול יום פרק ד

וקורין לה שם, מפני שהיא שליש, והשלישי טהור לחלו. וצריך להשמיט עברה, שלא תאמר בכלי שהוא שני אסור דלמא אתי לאחלופי בטמאה. (ד) לכן של עץ שהוא טבול יום, ומלאוהו מן החבית של יין, שהיא מעשר טבל, פרוש מעשר ראשון שלא נטלה

ממנו תרומת מעשר. **אם אמר הרי זו שבלגין תהא תרומת מעשר** על היין שבחבית משתחשף, כדי שיעברו שמשו של הלגין ולא יפסל את התרומה, הרי זו תרומת מעשר שהיה אם אמר הרי זה ערוב לא אמר כלום, לפי שאין קונה ערוב אלא סודרה שהיא ראויה מבעוד יום וזו אינה ראויה אלא משתחשף, ונשברה החבית, מעשר יום. הלגין נטבלו, שבשעה שהיה ראוי להיות תרומה לא היה בעולם הדבר שעליו נעשה תרומה, ולכן נשאר בטבלו. נשבר הלגין, מבעוד יום, החבית נטבלה, שלא חל שם תרומה על הלגין אלא משתחשף, וכשנשכה כבר לא היה בעולם. משנה זאת לא איירו מדני טמאה, והיא שניה לא מפני שהוכרז קצת מדני תרומה, ועני תירוט. (ה) בראשונה היו אומרים מחליין מעשר שני על פרות עם הארץ, הנינו מי שיש לו מעות מעשר שני של דמאי בירושלים, יכול לחללם על פרות של עם הארץ ואינו חושש שמא פרות נמי של מעשר שני הם. (דהרי אסור לחלל מעשר שני על מעשר). חזון לומר באחרונה אף מחליין פרות על מעותיו. פרוש אם יש לאדם מעשר שני של דמאי, יכול לחללם על מעות של עם הארץ, ואינו חושש שמא מעות מעשר שני הם. בראשונה היו אומרים יוצא בקולו, בשלשלת, פרוש

היוצא לקר, ואמר כתבו גט לאשתי, הרי אלו כתבו ויתנו, אף על פי שלא אמר תנו, ודמאי רצה לומר תנו ומקמת הפסד לא אמר, חזון לומר אף המפרש שם היבשה, ויהוצא שניקא במדבר, אם אמרו פתנו גט לאשתי ולא אמר לנו, חזון לומר ונתנינו לה. רבי שמעון שזורי אומר אף המסקן, ואלה הנוטה למוט שאמר כתבו גט לאשתי, פותחין ונתנינו גט לאשתי. (ו) הכדומין, עץ גדול וארך שיוצאין ממנו אונקלוזות תלת בנות צלוחות מים באויר כדי לצנן האשקלוזין, דאפשיין באשקלוז, שנשברו, ואוקלי שלחן קימת, הרי אלו טמאין, דאפשיי ראוין הם. הפעובר, כלי העשוי מנגלז להעביר התבן שבגזון ממקום למקום, והפורה, שזורין בו החטים, והפגוב, גם הוא כמורה אלא שנינו מרובות יתרו המורה, ובו בוררין ההבאה אחר שזר אותה במורה. זה מסר על ראש שנטלה אחת משיניה, ועשאן של מתות, הרי אלו טמאין, ועל כלן אמר רבי יהושע

רבי יהושע לא פסל אלא מקום מגוע, דשמן אינו מחבר, ונמצא שכל קלח וקלח בפני עצמו.

(ו) טהור שנסג מן האוכל, הינו שמהפך האוכל בפיו (מלשון מגיס בקדרה), ונפיל האוכל עם לחלוהית הרק על גופו ועל כפר של תרומה, טהור הכפר, פרוש לא הוכשר לקבל טמאה, ואף על גב דרק בעלמא מכשיר, שאני הכא דלא אחשביה לרק וגם ושלא לרצוני הוא, שהרי נפל גם על בגדיו ופשיטא דלא ניחא ליה. היה אוכל זיתים פצועים ותמרים רטובות, כל שהוא רוצה למוץ את גרעינותו, הניו אם נתפס למצץ הלחות שבגרעינו, ונפסל הגרעין עם רק שבו על בגדיו ועל כפר של תרומה, טמא הכפר, הינו הוכשר הכפר ברק שעל גבי הגרעין, והוא אחשביה. אבל היה אוכל זיתים נגזבים ותמרים יבשות, כל שאינו רוצה למוץ את גרעינותו, ונפסל על בגדיו ועל כפר של תרומה, טהור הכפר, דכרי לא הוחשב. אחד טהור, ואחד טבול יום, כאלו פרוש שניהם שיון בדיון זה. רבי מאיר אומר אלו ואלו בין רטובות בין יבשות, טמאין בטבול יום. פרוש אם הוא טבול יום, שמשקין של טמא משקין לרצונו ושלא לרצונו אלא במשקין של טמא, וטבול יום לא אקרי טמא ואף מכשיר שלא מרצונו. **פרק ד א** אוכל מעשר ראשון שהוכשר במשקה, ונגע בו טבול יום או ידים מסואבות, מפרשין ממנו תרומת מעשר

בטהרה מפני שהוא שליש, והשלישי טהור לחלו. ודטבול יום וידיים שניות הם, ומעשר ראשון לחלו הוא חשוב ואין דבר שהוא שני עושה שליש בחלו, אף על גב דדמאי מעשר טבול תרומת מעשר שבו, לענין שני שליש, דיו הטבל לחלו לכן אפלו הפריש ממנו אחר דתרומת מעשר, הרי טהור. (ב) האשה שהיא טבולת יום, לשה את העסה וקוצה ומפרשת לה תלה, ואינה קוראת לעסה המפרשת שם, ומפרשתה ומנחתה בכפישה מצרית, או בנחתא שאינו מקבלין טמאה, והצריכו בו חכמים משום הבירא, שלא תגע בו אחר קריאת שם תלה, ומקפת מקרבת לכלי אצלה, וקורא לה שם, מפני שמעוזה לתרם מן המקף, פרוש מן הסמוך, ולא חשיב מקף אלא אם בו הוי סמוך בשעת קריאת השם, מפני שהיא העסה והי שליש, וטבול יום וידי שני נש לו, והשלישי טהור לחלו. (ג) עברה שהיא טבולת יום, לשון נש את העסה, וקוצין ממנה תלה, ומקפת,

משניות מבווארות מסכת ידים פרק א

אם לא נטל ממים השניים עד הפרק, הטיל עד מים הראשונים. ואלם המים המים מגיעים על כל היד, ואין מוסיפין על המים הראשונים. ואלם המים לא הגיעו עד הפרק צריך לנגב ידיו ולטלם מוקדם בפנים אחת על כל היד, דכיון שלא טהרו הידים (בנטילה ראשונה) כל מה שמוסיף מים עליהם, הרי הוא טמאין לידים.

(ב) הכלים מוסיפין לידים בין של עץ בין של פלס, וזכיות, אפלו בכלי גללים, דלא חשיבי כלים לענין טמאה לא מדברי תורה ולא מדברי סופרים, כשורים כאן, דכתיב (מדבר י"ז) "מים חיים אל כלי", ולא כתיב אל הכלי, בא לעשות כל הכלים ככלי חרס, וכן בכלי אבנים בכלי אדמה, אף על פי שגם הם לא חשיבי כלים לענין טמאה, אין ונתנין לידים לא בדקנות הפלים שנשברו מעות קבלת טמאה מדרבנן, כגון שנשאר עידן בית קבול (תפסרת שיהא), פסול לטל בו את הידים, ולא בשוילי המחוץ בית יד של כלי חרס גדול ויש עליו בית קבול, ואפלו הכי אין נטליו בו את הידים, ומפני שאינו עשוי לקבלה, ולא בגופת החבית אף שיש לו בית קבול, אפלו הכי אין נטליו בו ידים, משום שאינו עשוי למלאות, ולא יתן לבחור בחפציו, שלא ימלא חפציו מים וישפך על ידי חברו לנטילת ידים, מפני שאין ממלאין

מים חיים לקדש מי אפר פרה אדמה, ואין מקדשין שאין ונתנין האפר על המים, ואין מזין מי חסאת אין טובלין האבוב במים, ואין ונתנים לידים אלא בכלי הינו שצריך שיהו המים כלי בשעת ההזאה או בשעת הנטילה, וכן אין מצילין בצמיד פתיל על פני שבתוך כלי חרס, אם יש עליו צמיד פתיל אינו מציל מטמאת אהל המת, אלא אם הם פלים ולא שברי כלים, ואם הקיף שברי כלי חרס בצמיד פתיל אינו מציל על מה שמתח בו, שאין מצילין פרושו כמו ואין מצילין מיד כלי חרס אם הקיפה טמאה פתור של חרס, אלא כלים, כדכתיב (ויקרא י"א ג) "כל אשר בתוכו וגו' מכל אשר יאכל וגו' יטמא", דרשינו אוקליו ומשקין מטמאין מאויר כלי חרס ואין אדם וכלים מטמאין מאויר כלי חרס, והאוקליו הנפח בכלי הכלי מציל עליו, והינו אלא פלים ולא שברי כלים. (ג) המים שנופסלו משנתת הבהמה, כגון מחמת סרחון, אם המים נמחים בכלים, פסולין הן, דלא תהו חכמים נטילה אלא במים הראוין לשתית בהמה, ובקרקעות אם המים מנקטין בפרקה, הינו בניי מקוה שיש בהם ארבעים סאה שאינם שאובין, כשורים לטבילת ידים אפלו אם פסולין משנתת בהמה, דהלא לטבילת כל גופו כשורים כל שכן לידים. נפל לתוכן של המים דיו קומוס ונקנתום, הם מסממני הדיו, ונשתנו מראיהו, ידים פסולין, דבנטילת ידים בעינין שלא נשתנו צורתן וזמית קדושת ידים ורגלם מן הפיור.

דבר חדוש חדשו הסופרים, דראיות להיות טהורין שהם כלי עץ, ומשום שן אחד של מתכת לא הוי ככלי מתכת, ואין לי מה להשיב, למה אמרו כן חכמים. (ז) הטהור את הבור של יין או של שמו, שמוריד כלי לבור להעלות ולתרום, ואמר הרי זו תרומה על מנת שתעלה שלום, ולא אמר לענין מה תהא שלום, אנו אומרים שהשפית שלום מן השרבו מן הסוכה, אבל לא מן הטמאה, לפיכך אם נטמאה החבית תרומתו תרומה טמאה.

רבי שמעון אומר, פקתו היתה אף מן המטמא, ואם נטמאה תרומתו טהורה, דסובר רבי שמעון ששם פרושו שלום בטהרה. נשברה אינה מדמעת, אינה אוסרת את היין או דעת, פרוש שהיה בדעת היה תקוא שאם תשבר לא יחול עליה שם תרומה, עד היכן תשבר ולא דמעת, עד כדי שתתנגלגל ותגיע לבור, פרוש של יין ונתנגלגל ותרחק בשעור זה שאם התנגלגל תוכל להגיע לבור, אם נשברה אינה מדמעת, רבי יוסי אומר אף מי שהיה בו דעת, פרוש שהיה בדעת להתנות ושכח ולא התנה, אם נשברה אינה מדמעת, מפני שהוא נתני בית דין, פרוש אם היה בדעתו מקדם להתנות, ושכח ולא התנה, ולא חשב בשעת מעשה על זה יש תנאי בית דין, אבל אם חשב בדעתו בשעת מעשה אלא הוציאו כפיו, אם חכמים סוברים

נשברה אינה מדמעת, ויש שאומרים דמי שיש בו דעת להתנות, דהינו חכם ובר דעת שיועד שראוי להתנות על כך, אפלו לא חשב על זה כלל, אם גזו סובר רבי יוסי דהיה תנאי בית דין, ועני תרייט.

פרק א מסכת ידים הוא מענין שמות הידים ונתנתו ביו לקדש ביו לחלו, שהפסל שלמה תפן נטילת ידים אף לחלו, כדי שיהיו רגילין בני ישראל בנטילה, וישלו הפתנים ידיהם לתרומה. (א) מי רביעית, מים שיש בהן רביעית הלג שהוא שטר ביצה ומחצה, נתנין לידים, בין לתרומה בין למעשר בין לחלו, וכוון שיש בהן רביעית, די בהן לאחד אף לשנים, אם היה בו מתחלה רביעית ונטל הראשון ואחר כך השני, נטהרו גם יד השני, כיון שהם באים משירי טהרה. ואלו היה מצרית לג, שיש בה יד שני רביעיות, די בהן לשלשה או לארבעה, דלפי שטר רביעית לשנים הניו די ברביעית ומחצה לשלשה, אלא כיון שיש קאן רביעית אף לשנים חשיבן שקמא לא ידקדוקי יפה ולא יטלו עד הפרק, מלג ונתנין לחמשה ולעשרה ולמאה, כל זמן שהם באים המים לשפר על אחד על ידיו, רבי יוסי אומר, ובכלך שלא יפחת לאחורון שבהם מרביעית, רבי יוסי אפלו פילה, אף ברביעית לשלשה (תירוט), דהרד לטל שני פגמים, שאם נוטל פגם אחד, אף על גב דרדיו טהורות, מכל מקום המים שעל הפפה שפגם בה את דיו טמאין, ואם כפר של תרומה יגע מפנה נטמא הכפר, ולכן נוטלים פעם שניה כדי לטהר המים הראשונים שעל הידים, מוסיפין על השניים, הינו

מסכת ידים פרק א

מסכת ידים פרק א